

че не е чистъ човѣкъ като насъ, това ся види. Той и до днесъ още не е вѣвелъ човѣка въ щитѣж-тѣ си стаѣж, дори и Бояджій-тѣ, съ кого-то е всякой день. Всякъ ноцъ названтинъ-тѣ вижда прѣзь прозореца да гори свѣщъ въ стаѣж-тѣ му, кой-то сякога дръжи заключенъ, а прозореца нито денъ отвара.“

Така приказвали хора-та за Бояна, за кого-то малко гы было грыжа.

2.

ЩО ВИЖДА БОЯНЪ ВЪ СЕЛО-ТО.

Хора-та колко-то по-малко почитали Бояна, той толкосъ повече ся показвалъ всякому любовень, искренень и услужень. Испърво ходялъ всякому на кѣщѣж-тѣ, спохождалъ съселяны-ты си одного по одного; распитвалъ гы за дѣтцата имъ, за имота и за нивы-ты имъ, какъ гы обработвать, и за всичкы другы случкы.

Въ старо врѣмя Златарица было село като нѣкой градецъ. Истинъ, въ него нѣмало натрупано богатство, ала доста было и това, че всяка кѣща добрувала, а сега като извадишь нѣколко богаты кметове и кръчмаре, още и бояджій-тѣ, въ село-то гледашь само жялость и неволя. Сега сиромашія гяда прѣзь прозореца на поле-то, а на огнище-то ври неподблажена чорбица. Отъ сто кѣщи двадесать-тѣ направили дѣтца-та си просяци, шестьдесать-тѣ прѣживѣвать бѣдно и неволно, като иматъ на врата си тяжкы дългове; а другы-ты можть още само данъка си да плащать рядовно, и да прѣживѣвать по-охално.

Сега на всякъ кѣщѣж, още изотвѣнь ся познава че вижтрѣ върлува тяжка сиромашія и зло. Покриви-ти открыти, зыдове-ти порутени, стѣны-ты неомазаны, враты-ты покѣртены, прозорци-ти испочюпени и съ книгы облѣпени. Ако влѣзнешъ вижтрѣ, всждѣ прахъ, калъ и воня. Мѣдници-ти и сеждовети некалайсани, зеленясали; потонъ-тѣ, ако былъ постланъ съ дѣскы — почърнѣлъ, ако е насыпъ отъ земѣж, на трапица ископанъ. Въ кѣщѣж-тѣ разграденъ градинъ самъ тамъ по малко зелень, а друго-то обрасло въ щиръ и копривѣж. Весело е само на оногова, кой-то има доволно барабой за да си храни свиню-ты! Прѣдъ кѣщѣ-ты лежать